

“ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಬರಂಗಿಲ್ಲದ ಹೆಂಗ?” ಸಂಭಾಳಿಸಿಗೊಂಡು ಕೇಳಿದ ರೆಡ್ಡಿ.

ಆತನ ಮಾತಿನಾಗ ಮೊದಲಿದ್ದು ಗತ್ತು ಇರಲಿಲ್ಲ.

“ಬ್ಯಾಡ ಸರ್. ನನ್ನ ಬುಟ್ಟು. ನಾನ್ ಸೀದಾ ಬೇಬಿ ಹತ್ಯಾಕ ಹೋಗಿ, ರೊಕ್ಕ ತಗೊಂಡ್ ಈ ಊರಿಂದ ಹೋಗಿಬುಡ್ತಿನಿ. ರೇಡ್ ಆಗದಂಗಿದ್ದಿದ್ತೆ ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಭಾಳ ದೂರ ಹೊಗಿರ್ತಿದ್ತೆ.”

ರೆಡ್ಡಿಯ ಕಣ್ಣಿನಾಗ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟೇ ಮಾತಾಡ್ತಿದ್ದು ಪದ್ಧ.

ಒಂದು ಸಲ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿ, ಲಾಸ್ಟ್ ದಮ್ಮು ಉದ್ದಕ ಎಳೆದು ಸಿಗರೇಟ್ ಬಿಸಾಕಿ, ಮತ್ತೆ ಆಕೆ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ರೆಡ್ಡಿ. ಆಕೆ ಹಂಗಾ ನೋಡಾಕತ್ಯಾಳ. ಆತನ ಮ್ಯಾಲಿನ ದೃಷ್ಟಿ ಸರಿಸವಳ್ಳು. ಚೂಪಾದ ಆಕೆಯ ದೃಷ್ಟಿ ತನ್ನ ಪಾಕಿ ಡ್ರೆಸ್ಸನ್ನ ಉಳ್ಳಾಗಡ್ಡಿಯ ಪದರುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದಂಗ ಬಿಡಿಸಾಕತ್ಯಾದೇನೋ ಅನ್ನಂಗ ಅನಿಸಾಕತ್ತಿತು ರೆಡ್ಡಿಗ. ಆಕೆ ಮಾತು ಯಾಕ ಕೇಳಾಕತ್ಯಾನೋ ಆತಗೇ ಅರ್ಥಾಗವಲ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಿಸಿಗೊಂಡು ಮಾತಾಡೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆತನ ಗಂಟಲಲ್ಲಿನ ಖದರು ಆ ಬೇವಿನಗಿಡದ ಗಾಳಾಗ ಸೇರಿಕೊಂಡುಬುಟ್ಟಿತ್ತು.

“ಬೇಬಿ ಕಂಪನಿ ಬಿಟ್ಟು ಓಡೋಗಾಣ ಅಂದ್ಕಂಡಿಯಾ?”

“ಓಡೋಗಾದೇನಿಲ್ಲ. ಬೇಬಿಗೆ ಹೇಳೇ ಹೋಗ್ತಿನಿ.”

“ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀ?”

“ತುರಕಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗ್ತಿನಿ ಸರ್... ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಇದ್ದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿಬಿಡ್ತಿನಿ.”

“ಅಂದ್ರೆ... ಗೋವಾ ಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತಾ?”

ಇಲ್ಲ ಅನ್ನುವಂಗ ತಲೆ ಆಡಿಸಿದ್ದು ಪದ್ಧ.

“ನಿನಗ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಅದಾರಾ?”

“ಅದಾರ ಸರ್.”

“ಏನ್ ಮಾಡ್ತನ ನಿಮ್ಮಪ್ಪ?”

“ಸಾಲಿ ಮಾಸ್ತರ್ ಸರ್.”

“ಸಾಲಿ ಮಾಸ್ತರಾ?... ”

“ಹೌದು ಸರ್... ನಾನಂದ್ರ ಜೀವ ಆತಗ.

ನಾನು ಬಿ.ಎಡ್. ಮಾಡಿ ಸಾಲಿ ಟೀಚರ್ ಆಗ್ತೀಕು

ಅಂತ ಆಸೆ ಇಟ್ಟಂಡಿದ್ದ.”

“ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮಪ್ಪಗ

